

De Gouden IJscoupe

EVELINE BAAR

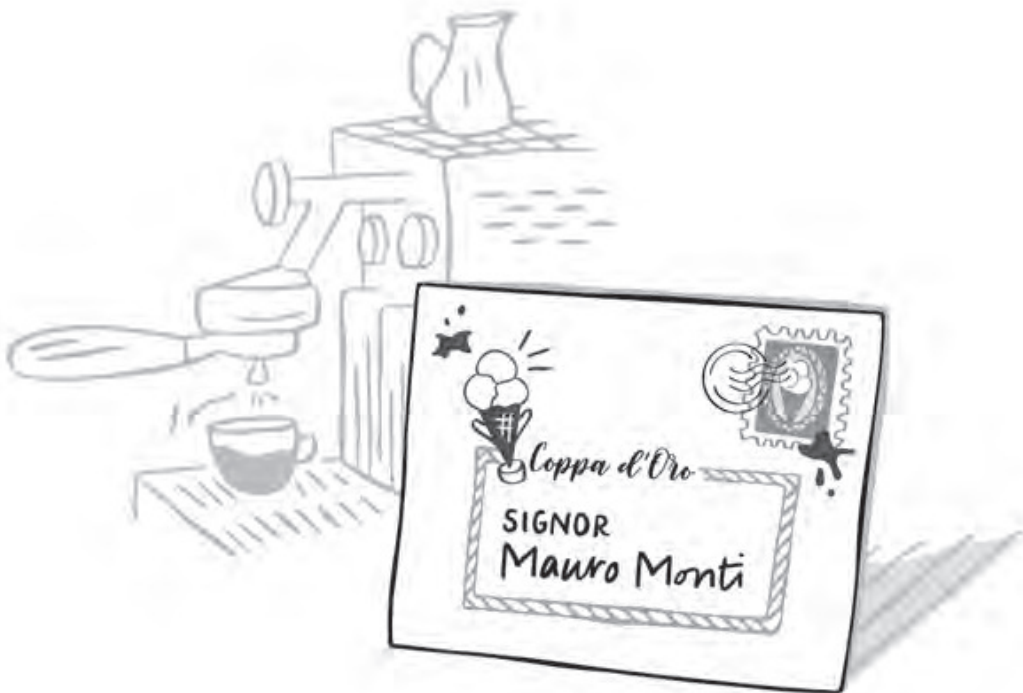
GEÏLLUSTREERD DOOR
KARIN VAN DER VEGT

'VOLT

Stupido

‘Helemaal uit Italië.’ De postbode geeft me een envelop aan over de toonbank van onze ijssalon. De afbeelding van De Gouden IJscoupe glinstert in de zon.

‘Voor mijn vader.’ Mijn stem klinkt schor. Ik steek de envelop omhoog zodat mama, aan het andere eind van de toonbank, hem kan zien. Het is zaterdags druk.

Alle tafeltjes zijn bezet en door het raam achter in de ijssalon zie ik pap in de ijskeuken vers ijs maken voor in de vitrine.

‘Nu al, Vito?’ Met een harde tik slaat mama de koffieprut uit de houder en zet een schoon kopje onder het koffiezetapparaat.

Het is ’m echt: de uitnodiging voor de jaarlijkse wedstrijd om De Gouden Ijscoupe. *Signor Mauro Monti*: de naam van mijn vader staat op de adressticker, onder de kringelende letters *Coppa d’Oro*.

‘Loop maar gelijk door naar je vader,’ zegt mama als ik naast haar kom staan. ‘En neem even een *caffè* voor hem mee.’ Ze vult de houder met koffie voor paps sterke espresso.

Ieder jaar scoort mijn vader in de top tien van beste ijsbereiders ter wereld. Maar nog nooit is het hem gelukt om de naam Monti op de gouden beker te krijgen.

‘Ik gok op een hazelnoothumeur.’ De koffiemachine borrelt in het kopje en mama gooit er drie suikerklontjes bij. ‘Wat denk jij?’

‘Mokka. Minstens.’

Mama vergelijkt het humeur van pap met de ijsmaken in onze vitrine. Meestal heeft pap een stracciatellahumeur: massief roomijs met af en toe een grote brok chocola waar je stevig op moet kauwen. De aankondiging van de Coppa drijft meestal een lichtbruine hazelnootwolk de ijskeuken in. En vandaag, voor de vijftigste Coppa, verwacht ik minimaal een donkerbruine mokkabui.

‘Kun jij de envelop anders niet brengen?’ Ik laat langzaam een lepeltje in het koffiekopje glijden.

‘Te druk.’ Met haar hoofd gebaart mama naar het achterste deel van onze ijssalon waar de tafeltjes vol zitten met klanten die van de markt komen.

‘Oké dan.’ Ik pak de espresso in mijn ene hand en de envelop in de andere. Tussen de kletsende koffiedrinkers door zigzag ik richting de ijskeuken. Het is alsof het Coppa d’Oro-logo gloeit onder mijn duim.

Mijn voet raakt een tasje dat tussen de tafeltjes op de grond staat. De geur van gebrande pinda’s ontsnapt en mengt met die van de gemalen koffie. Ik adem diep in. Met wat vanillesuiker erbij zou ik er een nieuwe ijssmaak van kunnen maken. Niet met zo’n saaie naam als koffie-ijs maar een aparte als ‘Zaterdagochtend’. Ijs en de ijssalon, ik hou ervan. Toch borrelt mijn ontbijt van cornflakes en melk in mijn maag.

Achter het laatste tafeltje sta ik stil. Door het raam in de achtermuur zie ik mijn vader. Hard aan het werk aan zijn ambachtelijke ijs. Voorovergebogen schept hij de machine leeg met de lange spatel. Zijn witte, gesteven muts staat kaarsrecht op zijn korte, bruine haar. Zijn schort is smetteloos schoon. ‘Hygiëne is de basis voor het beste ijs,’ is een van de eerste regels die ik van hem leerde.

‘Je vader leeft ervoor om de beste ijsmaker ter wereld te zijn,’ zegt nonna al sinds ik heel klein ben. ‘Er stroomt geen bloed door zijn aderen maar ijs.’

‘Elena, waar blijft mijn heerlijke cappuccino?’ De

stem van mevrouw 't Zand, net zo hoog als haar opgestoken haar, prikkelt langs mijn ruggengraat.

Waarom noemt ze mama niet gewoon Heleen? Mijn vader is de Italiaan in huis. En ik voor de helft natuurlijk.

'Kijk eens, speciaal voor u, mevrouw 't Zand.' Mama serveert de koffie met een glimlach. 'Toe maar.' Als ze terugloopt naar de toonbank geeft ze me een duwtje richting de ijskeuken.

Met mijn elleboog open ik de deur naar achteren. In het gangetje hangt de geur van aardbeien. Zodra ik de ijskeuken binnenstap, kijkt pap trots op van de kilo's ontkroonde aardbeien die zo het ijs in gaan.

'De opdracht voor de Coppa.' Ik steek de envelop zo ver mogelijk voor me uit. De Gouden Ijsscoupe schittert in het licht van de tl-buizen.

Onmiddellijk trekt er een rimpel in paps voorhoofd en spant hij zijn schouders. 'Het is pas eind juli.' Hij klinkt boos. Alsof het mijn schuld is dat ze zo vroeg zijn dit jaar.

Pap graait de envelop uit mijn handen en leunt tegen zijn ijsmachine. De espresso zet ik naast hem in de vensterbank. Niet op het werkblad natuurlijk. Nog zo'n regel: hou ijs gescheiden van geuren.

Ik veeg mijn zweterige handen af aan mijn schort en draai me gelijk weer om. Het riempje van mijn ijsklomp snijdt in mijn hiel.

‘Wacht even, jongen.’ Met een felle tik legt pap de aluminium spatel naast de ijsmachine. ‘Jij wilt natuurlijk ook weten wat de opdracht is.’

Nou... nee. In ijsfamilies gaat het vak over van vader op zoon. Net als de taak om de Coppa te winnen. Maar ik wil niet de volgende Monti-ijsbereider zijn. En ik ga zeker niet strijden voor de Coppa. Dat zeg ik niet hardop natuurlijk. Dat zou mijn familie nooit accepteren.

Pap ritst de envelop open en trekt de brief eruit. Zijn ogen schieten over de zinnen. Na het eerste vel wordt hij bleek en de ader op zijn voorhoofd zwelt op. Bij het tweede vel kijkt hij me aan alsof de melk voor het ijs vol zure brokken zit. ‘Het oudste recept ter wereld.’ Ik kan het maar net verstaan. ‘Binnen twee weken.’ Langzaam zakt hij langs de pistachekleurige tegeltjes naar de grond.

‘Mam,’ ik zwaai door het raam van de ijssalon. Ropen doe ik natuurlijk niet vanwege regel drie: een ontspannen klant komt graag weer terug.

Mama knikt en schiet stijfjes glimlachend tussen de tafeltjes door, de ijskeuken in. Ze knielt bij pap.

‘Haal even een glas water.’ Ze kijkt naar me op en ik zie schrik in haar ogen.

Wat is er zo erg aan dat oudste recept ter wereld?

Als ik terugkom zit pap nog steeds op de terrazzo-vloer, een grote zak cacao-poeder in zijn rug. Om hem heen hangt niet de verwachte mokkawolk maar iets veel ergers: een chocoladehumeur. Op volle sterkte. De ader op zijn voorhoofd klopt gevaarlijk en zijn kaken staan strak.

‘Vertel eens rustig.’ Mama zit naast hem op haar hurken. Ze streelt zijn voorhoofd. ‘Wat schrijven ze precies?’

Pap neemt een slok water en er komt weer wat kleur op zijn wangen.

‘Ik moet het oudste recept voor Italiaans ijs maken dat we kennen.’ Hij spuugt de woorden uit. ‘Dat is de jubileumopdracht. Stupido. Alsof één verdwijning door de Coppa d’Oro niet genoeg is!’ Hij zakt weer onderuit.

Ik heb pap nog nooit zo horen praten over iets belangrijks als De Gouden Ijscoupe.

‘Sst,’ fluistert mama. ‘Het komt vast allemaal in orde.’ Ze heeft het tegen pap. Tegen mij. En misschien ook tegen zichzelf.

Maar mij hoeft ze helemaal niet gerust te stellen. Natuurlijk komt het goed.

‘Geen enkele zichzelf respecterende ijsbereider heeft midden in de zomer tijd om de wedstrijd voor te bereiden.’ Paps stem klinkt blikkerig. Als de spatel die langs de roestvrijstalen ijsmachine schraapt.

‘Maar pap... We hebben stapels oude recepten. Genoeg om uit te kiezen. Hier of op zolder bij tante

Antonella in Italië.' Probleem gefikst.

'Ik wil er niets over horen, Vito.' Paps ogen staan donker. 'Elk jaar sloof ik me uit om mijn allerbeste ijs te maken.' Hij staat stram op. 'En nu moet elke ijsbe-reider ineens op zoek naar een oud recept?' Hij keert ons de rug toe, pakt zijn lange spatel op en begint de brommende machine leeg te scheppen. 'Hippe onzin. De toonbank had al voor de helft gevuld moeten zijn. Wat zit jij hier nog, Heleen? Je laat de klanten wachten.'

Mama duwt een lok die niet loszit terug in haar knot. 'Kom je, lieverd?' vraagt ze zacht, terwijl ze opstaat en me meetrekt. 'Mevrouw 't Zand wil vast haar tweede kopje koffie.'